

er en langt mere højrøstet og velgrundet Indsigelse, som Regjeringen maatte være belavet paa, isald den af Dyrlægerne vilde skabe en saadan Skare af vellønnede og pensionsberettigede Embedsmænd, en Indsigelse, som Regjeringen vistnok ikke troede at kunne overvinde, og for at undgaae denne Klippe maa den aabenbart have grebet til det fortvivlede Middel at lokke en heel Skare til at ned sætte sig som Dyrlæger paa Landet, for at have deres Næring af de smitsomme Sygdomme og have Udsigt til de 10 Rd. om Dagen. Det er klart, og jeg haaber, at enhver Landmand vil kunne indsee, hvad han er udsat for, ikke blot, naar det gjælder hans Frihed og hans Pung, naar Politimesteren og Amtmanden faae ifinde at foranstalte Undersøgelse, men naar Dyrlægen selv kan gjøre alle mulige Opbøvelser ved hvad han tilfældig støder paa og har den strengeste Politimyndighed at udøve, saa at, naar en Dyrlæge blot rider forbi en Mandes Stald og da raader „smitsom Sygdom“, saa maa Eieren give baade sin Besætning og sin Pung i hans Haand, og dersom han siger smitsom Sygdom, saundsynligvis af den allerværste Slægt, saa at enten maae Hestene ikke røres, eller Køerne maae ikke malkes, eller Faarene, som uden tvivl ere skabede, maae ikke komme udenfor en Dør, da kan Landmanden aabenbart blive ødelagt, medens han sædvanlig forgræves klager til Politimesteren, til Amtmanden og Indenrigsministeren, ja, førend det kan vides, om det var blind Alarm, kan han have lidt ubodeligt Tab. Det er, hvad her ligefrem foreligger, og det er vistnok tilstrækkeligt til at vise, hvilken farlig Magt og Myndighed der er lagt i Dyrlægens Haand, saa at der ikke skulde være anden Trost for de stakkels Landmænd end en Instrux, der skal gjælde for Lov og Ret, og som skal gives af en Minister med eller uden Hoved, og et Klagemaal til samme Minister, men jeg kan dog ikke lade være ogsaa ved denne Leilighed at bemærke, at, skete først dette, saa kunde man dog ikke blive staaende derved. Jeg skal ikke prøve paa at forfølge Daarfaben frem og tilbage, som jo Dyrlægerne skulle forfølge Smitten i Luften, men jeg skal dog bemærke, at, blev først dette vel hovedløse, men

dog haandfaste Massineri sat igang, da vilde og da kunde det ikke være længe, før Dyrlægerne vilde finde og gjøre gjældende, at det aabenbart er Ureenligheden i Staldene og Stierne, især Svinestierne, og Usundheden af Foderet, især i Moseegnene, og Banrøgt og Overanstrengelse af Huusdyrene næsten alle vegne, som er en af Hovedaarsagerne, om ikke til Smitsotens Oprindelse, saa dog sikkert baade til dens Haardnakenhed og dens Udbredelse, saa at, naar Sundhedspolitiet skulde være hensigtsmæssigt indrettet, da maatte nødvendig Alt, hvad der i den allervidtløstligste Forstand kan kaldes Dyrlageri, underkastes Dyrlægernes Opsyn og Politimyndighed. See, naar det da skete, saa tænker jeg dog, man vilde see, at, om ogsaa derved al Snive, Dvægsyge, Faareeskab o. s. v. blev enten forebygget eller udeblev, saa havde man i Sundhedspolitiet saa stor en Landeplage, at det kunde være tilstrækkeligt til at ødelægge alle Landmænd, og vilde man da blive denne Landeplage qvit, saa kunde der neppe findes noget andet Middel dertil end at afsjøre Dyrlægerne deres Politimyndighed og deres Ret til at behandle smitsomme Sygdomme, hvilket maatte skee ved at betale dem godt og give dem en klækkelig Pension. Jeg maa derfor vel, den Smule jeg kan, fraraade et saadant Sundhedspoliti, hvorved Lagedommen, der aldrig fik Ende, vilde være langt værre end Sygdommen, som dog engang faaer Ende.

Indenrigsministeren: Dersom den sidste ærede Talers Gjensbo paafraa i dette Dreblik havde været tilstede, hvad han, saavidt jeg kan see, ikke er, vilde han uden tvivl aldeles tilstrækkeligt have besvaret den ærede Rigsdagsmand, men da han ikke er her, skal jeg dog tillade mig blot et Par Ord. Det gaaer den ærede Rigsdagsmand ved Forhandlingen om dette Lovforslag i det Hele, som det oftere er gaaet ham, og som det f. Ex. gif ham med Hensyn til et enkelt Punkt ved denne Sags 2den Behandling, hvilket uden tvivl vil være i de ærede Medlemmers Grindring. Der var dengang Spørgsmaal om Erstatning for den Skade, der kunde tilføies et Menneske af